

Κεφάλαιο 23

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΣΟΥ.

Εισαγωγή

1. Δεν βλέπεις ότι το αντίθετο της ευπάθειας και της αδυναμίας είναι η αθωότητα; Η αθωότητα είναι δύναμη, και τίποτα άλλο δεν είναι ισχυρό. Οι αναμάρτητοι δεν μπορεί να φοβούνται, διότι η αμαρτία οιασδήποτε μορφής είναι αδυναμία. Η επίδειξη δύναμης που θα χρησιμοποιούσε η επίθεση για να καλύψει την ευπάθεια δεν την κρύβει, διότι πώς μπορεί το μη πραγματικό να κρυφτεί; Όποιος έχει κάποιον εχθρό δεν είναι δυνατός, και κανένας δεν επιτίθεται εκτός κι αν νομίζει ότι έχει κάποιον εχθρό. Η πίστη στους εχθρούς σημαίνει λοιπόν πίστη στην αδυναμία, και αυτό που είναι αδύναμο δεν είναι η Θέληση του Θεού. Όντας αντίθετο σε αυτή, είναι «εχθρός» του Θεού. Και ο Θεός προξενεί φόβο ως μια αντίθετη θέληση.
2. Πόσο παράξενος πραγματικά γίνεται αυτός ο πόλεμος ενάντια στον εαυτό σου! Θα πιστεύεις ότι όλα όσα χρησιμοποιείς για την αμαρτία μπορούν να σε βλάψουν και να γίνουν εχθροί σου. Και θα μάχεσαι ενάντια σε αυτά, και θα προσπαθείς να τα εξασθενήσεις εξαιτίας αυτού · και θα νομίζεις ότι πέτυχες, και θα επιτίθεσαι ξανά. Είναι εξίσου σίγουρο ότι θα φοβάσαι αυτό που εναντίον του επιτίθεσαι όσο σίγουρο είναι και ότι θα αγαπάς ό,τι αντιλαμβάνεσαι ως αναμάρτητο. Πορεύεται εν ειρήνη όποιος ταξιδεύει αναμάρτητα στον δρόμο που του δείχνει η αγάπη. Διότι η αγάπη πορεύεται μαζί του εκεί, προστατεύοντάς τον από τον φόβο. Και θα βλέπει μόνο τον αθώο, ο οποίος δεν μπορεί να επιτεθεί.
3. Πορεύσου με μεγαλοπρέπεια, με το κεφάλι σου ψηλά, και μην φοβάσαι κανένα κακό. Οι αθώοι είναι ασφαλείς διότι μοιράζονται την αθωότητά τους. Τίποτα από ό,τι βλέπουν δεν είναι βλαβερό, διότι η επίγνωση της αλήθειας απελευθερώνει το καθετί από την ψευδαίσθηση της βλαβερότητας. Και αυτό που φαινόταν βλαβερό τώρα στέκει λαμπερό μέσα στην αθωότητά τους, απελευθερωμένο από την αμαρτία και τον φόβο έχοντας επιστρέψει με χαρά στην αγάπη. Μοιράζονται την δύναμη της αγάπης διότι κοιτάξαν τον αθωότητα. Και κάθε σφάλμα εξαφανίστηκε διότι δεν το είδαν. Όποιος ψάχνει για το μεγαλείο το βρίσκει εκεί που είναι. Πού αλλού θα μπορούσε να είναι εκτός από μέσα στον αθώο;
4. Μην αφήσεις το μικρό να σε τραβά στην μικρότητα. Δεν μπορεί να υπάρχει έλξη της ενοχής στην αθωότητα. Σκέψου σε τι ευτυχισμένο κόσμο πορεύεσαι, με την αλήθεια δίπλα σου! Μην παρατήσεις αυτό τον κόσμο της ελευθερίας για χάρη ενός μικρού αναστεναγμού φαινομενικής αμαρτίας, ούτε για χάρη ενός ασήμαντος ανασαλέματος της έλξης της ενοχής. Θα ήθελες να παρατήσεις τον Ουρανό για χάρη όλων αυτών των ανούσιων περισπασμών; Ο προορισμός σου και ο σκοπός σου είναι πέρα από όλα αυτά, στην καθαρή θέση όπου η μικρότητα δεν υπάρχει. Ο σκοπός σου είναι σε πλήρη αντίθεση με οποιαδήποτε μικρότητα. Γι αυτό είναι αντίθετος από την αμαρτία.
5. Ας μην αφήνουμε την μικρότητα να οδηγή τον Υιό του Θεού στον πειρασμό. Το μεγαλείο Του είναι πέρα από αυτή, αμέτρητο και άχρονο όπως η αιωνιότητα. Μην αφήνεις τον χρόνο να εισβάλλει στην θέα αυτού. Μην τον εγκαταλείπεις φοβισμένο και μόνο στον πειρασμό, παρά βοήθησέ τον να ανυψωθεί πάνω από αυτόν και να αντιληφθεί το φως του οποίου είναι και ο ίδιος μέρος. Η αθωότητά σου θα του φωτίζει τον δρόμο προς την δική του αθωότητα, κι έτσι θα προστατεύεται και η δική σου αθωότητα και θα φυλάσσεται στην επίγνωσή σου. Διότι ποιος είναι δυνατόν να γνωρίσει το μεγαλείο του μέσα σε έναν τρομακτικό κόσμο, και να συνειδητοποιήσει ότι το μεγαλείο του Ουρανού λάμπει επάνω του;
6. Δεν υπάρχει τίποτα γύρω σου που να μην είναι μέρος από σένα. Κοίταξέ τα όλα με αγάπη, και δες το φως του Ουρανού σε αυτά. Έτσι θα καταλάβεις όλα όσα σου δίνονται. Με ευγενή καλοσύνη ο κόσμος θα αστράφει και θα λάμπει, και το καθετί που κάποτε θεωρούσες αμαρτωλό τώρα θα ερμηνεύεται εκ νέου ως μέρος του Ουρανού. Πόσο ωραίο είναι να περπατάς, καθαρός και λυτρωμένος και ευτυχής, μέσα από ένα κόσμο που χρειάζεται απεγνωσμένα την λύτρωση που του χαρίζει η αθωότητά σου! Σε τι μπορεί να δώσεις μεγαλύτερη αξία από αυτό; Διότι εδώ

είναι η σωτηρία σου και η ελευθερία σου. Και πρέπει να είναι ολοκληρωτική αν θέλεις να την αναγνωρίσεις.

I. Οι Ασυμφιλίωτες Πίστεις

1. Η ενθύμηση του Θεού έρχεται στον ήσυχο νου. Δεν μπορεί να έρθει εκεί όπου υπάρχει σύγκρουση, διότι ένας νους που βρίσκεται σε πόλεμο με τον εαυτό του δεν θυμάται την αιώνια ηπιότητα. Τα μέσα του πολέμου δεν είναι τα μέσα της ειρήνης, και αυτό που θα ήθελαν να θυμηθούν οι πολεμοχαρείς δεν είναι η αγάπη. Ο πόλεμος είναι αδύνατος εκτός κι αν ενστερνίζεσαι την πίστη στην νίκη. Η σύγκρουση μέσα σου πρέπει να υπονοεί ότι πιστεύεις ότι το εγώ έχει την δύναμη να είναι θριαμβευτής. Για ποιο άλλο λόγο να ήθελες να ταυτιστείς μαζί του; Σίγουρα συνειδητοποιείς ότι το εγώ βρίσκεται σε πόλεμο με τον Θεό. Είναι σίγουρο ότι δεν έχει κανένα εχθρό. Όμως, είναι το ίδιο σίγουρο ότι έχει παγιωμένη πεποίθηση ότι έχει κάποιον εχθρό που πρέπει να υπερνικήσει και ότι θα το πετύχει.

2. Δεν συνειδητοποιείς ότι ένας πόλεμος εναντίον του εαυτού σου θα ήταν πόλεμος εναντίον του Θεού; Μπορείς να διανοηθείς νίκη σε αυτόν τον πόλεμο; Και αν υπήρχε, είναι αυτή η νίκη που θα ήθελες; Ο θάνατος του Θεού, αν αυτός ήταν δυνατός, θα ήταν ο δικός σου θάνατος. Είναι αυτό νίκη; Το εγώ πάντα παρελαύνει προς την ήττα, διότι νομίζει ότι έχει πιθανότητες να θριαμβεύσει επάνω σου. Και ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά. Αυτός δεν είναι πόλεμος · μόνο η τρελή πεποίθηση ότι η Θέληση του Θεού μπορεί να δεχτεί επίθεση και να καταργηθεί. Μπορεί να ταυτίζεσαι με αυτή την άποψη, αλλά αυτό ποτέ δεν θα είναι κάτι περισσότερο από παραφροσύνη. Και στην παραφροσύνη θα βασιλεύει ο φόβος, και θα φαίνεται ότι έχει πάρει εκεί την θέση της αγάπης. Αυτός είναι ο σκοπός της σύγκρουσης. Και σε κείνους που νομίζουν ότι αυτό είναι δυνατόν, τα μέσα τους φαίνονται αληθινά.

3. Να είσαι σίγουρος ότι είναι αδύνατον ο Θεός και το εγώ, ή ο εαυτός σου και αυτό, να συναντηθούν ποτέ. Σου φαίνεται ότι το συναντάς, και ότι κάνεις παράξενες συμμαχίες που η βάση τους δεν έχει κανένα νόημα. Διότι οι πεποιθήσεις σας συγκλίνουν πάνω στο σώμα, το επιλεγμένο σπίτι του εγώ, το οποίο πιστεύεις ότι είναι και δικό σου. Συναντιέστε σε ένα λάθος · ένα σφάλμα αυτό- αξιολόγησης. Το εγώ ενώνεται με μια ψευδαίσθηση του εαυτού σου που συμμερίζεσαι μαζί του. Εν τούτοις, οι ψευδαισθήσεις δεν μπορούν να ενωθούν. Είναι ίδιες, και δεν είναι τίποτα. Η ένωσή τους βρίσκεται στο τίποτα · δύο από αυτές είναι εξίσου χωρίς νόημα όσο και χίλιες. Το εγώ ενώνεται με το τίποτα, όντας τίποτα το ίδιο. Ο θρίαμβος που αναζητά είναι το ίδιο χωρίς νόημα όσο και αυτό.

4. Αδελφέ, ο πόλεμος εναντίον του εαυτού σου βρίσκεται σχεδόν στο τέλος του. Το τέλος του ταξιδιού βρίσκεται στο μέρος της ειρήνης. Δεν θα ήθελες τώρα να δεχτείς την ειρήνη που σου προσφέρεται εδώ; Αυτός ο «εχθρός» που πολεμούσες ως εισβολέα στην ειρήνη σου βρίσκεται εδώ μεταμορφωμένος, μπροστά στα μάτια σου, σε φορέα ειρήνης. Ο «εχθρός» σου ήταν ο Θεός ο Ίδιος, στον Οποίο είναι άγνωστη κάθε σύγκρουση, θρίαμβος και επίθεση οιαδήποτε είδους. Αυτός σε αγαπά απόλυτα, ολοκληρωτικά και αιώνια. Ο Υιός του Θεού σε πόλεμο με τον Δημιουργό του είναι μια κατάσταση τόσο γελοία όσο η φύση που βρυχάται με θυμό ενάντια στον άνεμο, διακηρύσσοντας ότι δεν είναι μέρος της ίδιας πια. Θα μπορούσε η φύση να εδραιώσει κάτι τέτοιο, και να το κάνει αληθινό; Ούτε είναι και δικός σου ρόλος να πεις τι θα είναι μέρος από σένα και τι όχι.

5. Ο πόλεμος εναντίον του εαυτού σου ξεκίνησε για να διδάξει τον Υιό του Θεού ότι δεν είναι ο εαυτός του, και ότι **δεν** είναι Υιός του Πατέρα του. Γι αυτό, πρέπει να λησμονηθεί η ενθύμηση του Πατέρα του. Αυτή **είναι** λησμονημένη στην ζωή του σώματος, και αν νομίζεις ότι είσαι σώμα, θα πιστεύεις ότι την έχεις λησμονήσει. Ωστόσο, η αλήθεια δεν μπορεί να ξεχαστεί από μόνη της, και εσύ δεν έχεις ξεχάσει τι είσαι. Μόνο μια ψευδαίσθηση του εαυτού σου, μια επιθυμία να θριαμβεύσεις πάνω σε αυτό που είσαι, είναι που δεν θυμάται.

6. Ο πόλεμος εναντίον του εαυτού σου δεν είναι παρά η μάχη δύο ψευδαισθήσεων, που αγωνίζεται να τις κάνει διαφορετικές την μία από την άλλη, με την πεποίθηση ότι αυτή που θα νικήσει θα είναι αληθινή. Δεν υπάρχει σύγκρουση ανάμεσα σε αυτές και την αλήθεια. Ούτε είναι διαφορετικές η μία από την άλλη. Και οι δύο δεν είναι αληθινές. Έτσι δεν έχει σημασία τι μορφή παίρνουν. Αυτό που τις έφτιαξε είναι παρανοϊκό, και παραμένουν μέρος αυτού που τις έφτιαξε. Η

τρέλα δεν απειλεί την πραγματικότητα, και δεν έχει καμιά επιρροή επάνω της. Οι ψευδαισθήσεις δεν μπορούν να θριαμβεύσουν πάνω στην αλήθεια, ούτε μπορούν να την απειλήσουν με κάποιο τρόπο. Και η πραγματικότητα που αρνούνται δεν είναι μέρος από αυτές.

7. Αυτό που θυμάσαι **εσύ, είναι** μέρος από σένα. Διότι πρέπει να είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός. Η αλήθεια δεν μάχεται ενάντια στις ψευδαισθήσεις, ούτε οι ψευδαισθήσεις μάχονται ενάντια στην αλήθεια. Οι ψευδαισθήσεις μάχονται μόνο αναμεταξύ τους. Όντας κατακερματισμένες, κατακερματίζουν. Αλλά η αλήθεια είναι αδιάσπαστη, και πολύ πέρα από ό,τι μπορούν αυτές να φτάσουν. Θα θυμηθείς αυτό που γνωρίζεις όταν θα έχεις μάθει ότι δεν μπορεί να βρίσκεσαι σε σύγκρουση. Η μια ψευδαίσθηση για τον εαυτό σου μπορεί να αντιμάχεται με κάποια άλλη, ωστόσο ο πόλεμος των δύο ψευδαισθήσεων είναι μια κατάσταση όπου τίποτα δεν συμβαίνει. Δεν υπάρχει νικητής και δεν υπάρχει νίκη. Και η αλήθεια στέκει ακτινοβόλα, χώρα από την σύγκρουση, ανέπαφη και ήσυχη μέσα στην ειρήνη του Θεού.

8. Η σύγκρουση πρέπει να συμβαίνει ανάμεσα σε δύο δυνάμεις. Δεν μπορεί να υπάρξει ανάμεσα σε μια δύναμη και το τίποτα. Δεν υπάρχει τίποτα εναντίον του οποίου θα μπορούσες να επιτεθείς που να μην είναι μέρος από σένα. Και **με το να** αυτο επιτίθεσαι φτιάχνεις δύο ψευδαισθήσεις του εαυτού σου, σε σύγκρουση αναμεταξύ τους. Και αυτό συμβαίνει κάθε φορά που κοιτάξεις κάτι που δημιούργησε ο Θεός με οποιοδήποτε άλλο τρόπο εκτός από αγάπη. Η σύγκρουση είναι τρομακτική, διότι είναι η γέννηση του φόβου. Ωστόσο, αυτό που γεννιέται από το τίποτα δεν μπορεί να κερδίσει την πραγματικότητα πολεμώντας την. Γιατί να θέλεις να γεμίσεις τον κόσμο σου με συγκρούσεις με τον εαυτό σου; Άφησε να ακυρωθεί όλη αυτή η παραφροσύνη για λογαριασμό σου, και στρέψου με ειρήνη προς την ενθύμηση του Θεού, που εξακολουθεί να λάμπει μέσα στην σιωπή του νου σου.

9. Δες πως εξαφανίζεται η σύγκρουση των ψευδαισθήσεων όταν οδηγείται στην αλήθεια! Διότι φαίνεται αληθινή μόνο για όσο φαίνεται σαν πόλεμος ανάμεσα σε συγκρουόμενες αλήθειες · και η επικρατέστερη θα είναι η πιο αληθινή, η πιο πραγματική, και ο εξολοθρευτής της ψευδαίσθησης που ήταν λιγότερο πραγματική, την έκανε ψευδαίσθηση εξαιτίας της ήττας της. Επομένως, η σύγκρουση είναι η επιλογή ανάμεσα σε ψευδαισθήσεις, όπου η μία θα λάβει το στέμμα ως πραγματική, ενώ η άλλη θα εξαλειφθεί και θα περιφρονηθεί. Εδώ ο Πατέρα ποτέ δεν θα έρθει στην ενθύμηση. Ωστόσο, καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να εισβάλλει στον οίκο Του και να τον οδηγήσει έξω από αυτό που αγαπά παντοτινά. Και ό,τι αγαπά Αυτός πρέπει να είναι παντοτινά ήσυχο και ειρηνικό **διότι** είναι ο οίκος Του.

10. Εσύ που είσαι ο αγαπημένος Του δεν είσαι ψευδαίσθηση, όντας αληθινός και άγιος όπως ο Ίδιος. Η ηρεμία της βεβαιότητάς σου γι Αυτόν και τον εαυτό σου είναι ο οίκος και των Δύο σας, οι Οποίοι κατοικείτε ως Ένα και όχι χώρια. Άνοιξε την πόρτα του πιο ιερού Του οίκου, και άφησε την συγχώρεση να καθαρίσει κάθε ίχνος πίστης στην αμαρτία που θέλει τον Θεό άστεγο και τον Υιό Του μαζί με Αυτόν. Δεν είσαι ξένος στην οικία του Θεού. Καλωσόρισε τον αδελφό σου στον οίκο όπου ο Θεός τον έχει τοποθετήσει με γαλήνη και ειρήνη, και κατοικεί μαζί του. Οι ψευδαισθήσεις δεν έχουν θέση εκεί όπου κατοικεί η αγάπη, προστατεύοντάς σε από το καθετί που δεν είναι αληθινό. Εσύ διαμένεις μέσα στην ειρήνη τόσο απεριόριστος όσο ο Δημιουργός της, και τα πάντα δίδονται σε εκείνους που θέλουν να Τον θυμηθούν. Το Άγιο Πνεύμα προσέχει τον οίκο Του, σίγουρο ότι η ειρήνη του δεν μπορεί να ποτέ να διαταραχθεί.

11. Πώς μπορεί το ησυχαστήριο του Θεού να στραφεί εναντίον του εαυτού του, και να επιδιώξει να ξεπεράσει Αυτόν που κατοικεί εκεί; Και σκέψου τι συμβαίνει όταν η οικία του Θεού αντιλαμβάνεται τον εαυτό της ως διαιρεμένη. Ο βωμός εξαφανίζεται, το φως γίνεται θαμπό, ο ναός του Ιερού Ενός γίνεται οίκος αμαρτίας. Και τίποτα δεν απομένει στην μνήμη εκτός από ψευδαισθήσεις. Οι ψευδαισθήσεις μπορούν να συγκρούονται, διότι οι μορφές τους είναι διαφορετικές. Και όντως μάχονται μόνο για να διασφαλίσουν ποια μορφή είναι αληθινή.

12. Οι ψευδαισθήσεις συναντούν ψευδαισθήσεις · η αλήθεια συναντά τον εαυτό της. Η συνάντηση των ψευδαισθήσεων οδηγεί σε πόλεμο. Η ειρήνη, κοιτάζοντας τον εαυτό της, επεκτείνεται. Ο πόλεμος είναι η κατάσταση στην οποία γεννιέται ο φόβος, και αυξάνεται αναζητώντας να κυριαρχήσει. Η ειρήνη είναι η κατάσταση όπου διαμένει η αγάπη, και επιδιώκει να μοιραστεί τον εαυτό της. Η σύγκρουση και η ειρήνη είναι αντίθετες. Όπου διαμένει η μία η άλλη δεν μπορεί να βρισκεται · όπου πηγαίνει η μία η άλλη εξαφανίζεται. Έτσι και η μνήμη του Θεού είναι θολή μέσα στους νόες που έχουν γίνει πεδίο μάχης ψευδαισθήσεων. Ωστόσο, πολύ πέρα από αυτόν τον ανούσιο πόλεμο λάμπει έτοιμη να επανέλθει στην μνήμη όταν συμπλεύσεις με την ειρήνη.

II. Οι Νόμοι του Χάους

1. Οι «νόμοι» του χάους μπορούν να οδηγηθούν στο φως, αν και ποτέ δεν θα γίνουν κατανοητοί. Οι χαοτικοί νόμοι δεν βγάζουν νόημα, επομένως βρίσκονται έξω από την σφαίρα της λογικής. Ωστόσο, εμφανίζονται ως εμπόδιο προς την ειρήνη και την αλήθεια. Ας τους κοιτάξουμε, λοιπόν, ήρεμα, έτσι ώστε να μπορέσουμε να δούμε πέρα από αυτούς, κατανοώντας τι είναι, όχι αυτό που θέλουν να υποστηρίξουν. Είναι σημαντικό να γίνει κατανοητός ο σκοπός τους, γιατί αυτός είναι να φτιάχνουν κάτι που δεν έχει νόημα, και να επιτίθενται στην αλήθεια. Εδώ βρίσκονται οι νόμοι του κόσμου που έφτιαξες. Ωστόσο, αυτοί δεν κυβερνούν τίποτα, και δεν χρειάζεται να παραβιαστούν· απλά να τους κοιτάξεις και να προχωρήσεις πέρα από αυτούς.
2. Ο **πρώτος** χαοτικός νόμος είναι ότι η αλήθεια είναι διαφορετική για τον καθένα. Όπως όλες αυτές οι αρχές, αυτή εδώ υποστηρίζει ότι ο καθένας είναι ξεχωριστός και έχει μια διαφορετική ομάδα σκέψεων που τον διαχωρίζει από τους άλλους. Αυτή η αρχή προκύπτει από την πεποίθηση ότι υπάρχει μια ιεραρχία ψευδαισθήσεων· μερικές είναι πιο πολύτιμες, άρα αληθινές. Ο καθένας εδραιώνει αυτό για τον εαυτό του, και το κάνει αληθινό με την επίθεσή του εναντίον της αξίας που έχει κάποιος άλλος. Και αυτό δικαιολογείται διότι οι αξίες διαφέρουν, κι εκείνοι που τις έχουν φαίνονται σαν να είναι διαφορετικοί, άρα εχθροί.
3. Σκέψου το πώς αυτός ο νόμος φαίνεται να συγκρούεται με την πρώτη αρχή των θαυμάτων. Διότι αυτός εδραιώνει βαθμίδες αλήθειας ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις, κάνοντας να φαίνεται πως μερικές από αυτές είναι πιο δύσκολο να ξεπεραστούν από ό,τι άλλες. Αν συνειδητοποιούσες ότι όλες είναι οι ίδιες και εξίσου αναληθείς, θα ήταν εύκολο, τότε, να καταλάβεις ότι τα θαύματα εφαρμόζονται σε όλες τους. Τα σφάλματα οιαδήποτε είδους μπορούν διορθωθούν **διότι** είναι αναληθή. Όταν οδηγηθούν στην αλήθεια, αντί το ένα στο άλλο, απλά εξαφανίζονται. Κανένα μέρος του τίποτα δεν μπορεί να είναι πιο ανθεκτικό στην αλήθεια από κάποιο άλλο.
4. Ο **δεύτερος** νόμος του χάους, αγαπητός πραγματικά σε κάθε λάτρη της αμαρτίας, είναι ότι ο καθένας **πρέπει** να αμαρτάνει, επομένως του αξίζει η επίθεση και ο θάνατος. Αυτή η αρχή, που είναι πολύ στενά συνδεδεμένη με την πρώτη, είναι το αξίωμα ότι τα σφάλματα ζητούν τιμωρία και όχι διόρθωση. Διότι η καταστροφή αυτού που διαπράττει το σφάλμα τον τοποθετεί πέρα από διόρθωση και πέρα από την συγχώρεση. Αυτό που έχει κάνει, λοιπόν, ερμηνεύεται ως αμετάκλητη ποινή εναντίον του εαυτού του, την οποία ο Θεός ο Ίδιος αδυνατεί να υπερβεί. Η αμαρτία δεν μπορεί να μετριαστεί, όντας η πεποίθηση ότι ο Υιός του Θεού μπορεί να κάνει λάθη για τα οποία γίνεται αναπόφευκτη η καταστροφή του.
5. Σκέψου τι φαίνεται πως κάνει αυτό στην σχέση ανάμεσα στον Πατέρα και τον Υιό. Τώρα φαίνεται σαν Αυτοί να μην μπορούν να ξαναγίνουν Ένα. Διότι ο Ένας πρέπει πάντα να είναι καταδικασμένος, και μάλιστα από τον Άλλον. Τώρα είναι διαφορετικοί, και εχθροί. Και η σχέση Τους είναι μια σχέση αντίθεσης, ακριβώς όπως οι διαφορετικές όψεις του Υιού συναντώνται μόνο για να συγκρουστούν και όχι για να ενωθούν. Η μία γίνεται αδύναμη, και η άλλη ισχυρή από την ήττα της άλλης. Και ο φόβος για τον Θεό και του ενός για τον άλλο φαίνεται τώρα λογικός, και πως έχει γίνει πραγματικός εξαιτίας αυτού που ο Υιός του Θεού έχει κάνει και στον εαυτό του και στον Δημιουργό του.
6. Η αλαζονεία πάνω στην οποία βασίζονται οι νόμοι του χάους δεν θα μπορούσε να είναι πιο προφανής από ό,τι φανερώνεται εδώ. Εδώ είναι μια αρχή που θέλει να προσδιορίσει τι πρέπει να είναι ο Δημιουργός της πραγματικότητας· τι πρέπει να σκέφτεται και τι πρέπει να πιστεύει· και πώς πρέπει να αντιδρά, πιστεύοντάς το. Ούτε καν θεωρείται απαραίτητο να ερωτηθεί Αυτός για την αλήθεια αυτού που έχει εδραιωθεί για την πίστη Του. Ο Υιός Του μπορεί να Του το πει αυτό, και Αυτός δεν έχει άλλη επιλογή από το να δεχτεί τον λόγο του γι αυτό, ειδάλλως θα κάνει λάθος. Αυτό οδηγεί απευθείας στην τρίτη παράλογη πεποίθηση που φαίνεται πως διαιωνίζει το χάος. Διότι αν ο Θεός δεν μπορεί να κάνει λάθος, τότε Αυτός πρέπει να δεχτεί την πεποίθηση του Υιού Του για το τι είναι, και να τον μισήσει γι αυτό.
7. Δες πως ενισχύεται ο φόβος για τον Θεό από αυτή την τρίτη αρχή. Τώρα γίνεται αδύνατον να στραφείς σε Αυτόν για βοήθεια στην δυστυχία. Διότι τώρα Αυτός έχει γίνει ο «εχθρός» που την προκάλεσε, και κάθε έκκληση σε Αυτόν είναι μάταιη. Ούτε η σωτηρία μπορεί να βρίσκεται μέσα στον Υιό, του οποίου η κάθε όψη φαίνεται να βρίσκεται σε πόλεμο με Εκείνον, και η επίθεση να είναι δικαιολογημένη. Και τώρα η σύγκρουση γίνεται αναπόφευκτη, πέρα από την βοήθεια του

Θεού. Διότι τώρα η σωτηρία πρέπει να παραμένει αδύνατη, διότι ο Σωτήρας έχει γίνει ο εχθρός. 8. Δεν μπορεί να υπάρξει καμιά απελευθέρωση και καμιά διαφυγή. Η Επανόρθωση γίνεται έτσι ένας μύθος, και η εκδίκηση, όχι η συγχώρεση, είναι η Θέληση του Θεού. Από εκεί που αρχίζουν όλα αυτά, δεν υπάρχει προοπτική για βοήθεια που μπορεί να πετύχει. Μόνο η καταστροφή μπορεί να είναι το αποτέλεσμα. Και ο Θεός ο Ίδιος φαίνεται σαν να συμπλέει μαζί της, για να ξεπεράσει τον Υιό Του. Μην νομίζεις ότι το εγώ θα σου δώσει την ικανότητα να βρεις την διαφυγή από αυτό που θέλει. Αυτή είναι η λειτουργία αυτών των μαθημάτων, που δεν δίνουν αξία σε αυτά που περιθάλλει το εγώ.

9. Το εγώ δίνει αξία μόνο σε ό,τι παίρνει. Αυτό οδηγεί στον τέταρτο νόμο του χάους, ο οποίος, αν οι άλλοι γίνουν αποδεκτοί, πρέπει να είναι αληθινός. Αυτός ο φαινομενικός νόμος είναι η πεποίθηση ότι έχεις αυτό που έχεις πάρει. Σύμφωνα με αυτόν, η απώλεια κάποιου γίνεται δικό σου κέρδος, επομένως δεν μπορεί να αναγνωρίσει ότι ποτέ δεν μπορείς να πάρεις κάτι από κανέναν άλλον εκτός από τον εαυτό σου. Ωστόσο, όλοι οι άλλοι νόμοι πρέπει να οδηγούν σε αυτόν. Διότι οι εχθροί δεν δίνουν πρόθυμα ο ένας στον άλλον, ούτε θα ήθελαν να επιδιώξουν να μοιραστούν τα πράγματα που θεωρούν ότι έχουν αξία. Και αυτά που οι εχθροί σου θέλουν να κρατήσουν μακριά από σένα πρέπει να αξίζουν να τα έχεις, διότι τα κρατούν κρυφά από την θέασή σου.

10. Εδώ φαίνονται πως αναδύονται όλοι οι μηχανισμοί της παράνοιας: ο «εχθρός» που ισχυροποιείται κρατώντας κρυφή την πολύτιμη κληρονομιά που θα έπρεπε να είναι δική σου · η δικαιολογημένη θέση σου και επίθεση γι αυτό που σου έχουν στερήσει · και η αναπόφευκτη απώλεια που πρέπει να υποστεί ο εχθρός για να σωθείς εσύ. Έτσι διαμαρτύρονται για την «αθωότητά» τους οι ένοχοι. Αν δεν είχαν εξαναγκαστεί σε αυτή την άτιμη επίθεση εξαιτίας της ανενδοίαστης συμπεριφοράς του εχθρού, θα αντιδρούσαν μόνο με καλοσύνη. Αλλά μέσα σε ένα βάρβαρο κόσμο οι καλοσυνάτοι δεν μπορούν να επιβιώσουν, γι αυτό είτε πρέπει να παίρνουν οι ίδιοι ή κάποιος άλλος θα παίρνει από αυτούς.

11. Και τώρα υπάρχει μια ασαφής αναπάντητη ερώτηση, που δεν έχει ακόμα «εξηγηθεί». Τι είναι αυτό το πολύτιμο πράγμα, αυτό το ανεκτίμητο πετράδι, αυτός ο κρυμμένος μυστικός θησαυρός, τον οποίο πρέπει να αρπάξεις με δίκαιη οργή από τον πιο δόλιο και πανούργο εχθρό; Πρέπει να είναι αυτό που θέλεις και ποτέ δεν βρίσκεις. Και τώρα «καταλαβαίνεις» τον λόγο που δεν τον εύρισκες. Διότι σου τον πήρε αυτός ο εχθρός, και τον έκρυψε κάπου που δεν θα σκεφτόσουν να κοιτάξεις. Τον έκρυψε στο σώμα του, κάνοντάς το κάλυμμα για την ενοχή του, κρυφώνα γι αυτό που ανήκει σε σένα. Τώρα το σώμα του πρέπει να καταστραφεί και να θυσιαστεί, ώστε να μπορέσεις να έχεις αυτό που ανήκει σε σένα. Η δολιότητά του απαιτεί τον θάνατό του, έτσι ώστε να μπορέσεις να ζήσεις εσύ. Και επιτίθεσαι μόνο σε αυτοάμυνα.

12. Αλλά τι είναι αυτό που θέλεις και χρειάζεται αυτός να θανατωθεί; Μπορείς να είσαι σίγουρος ότι η δολοφονική σου επίθεση είναι δικαιολογημένη αν δεν ξέρεις τον σκοπό της; Κι εδώ έρχεται να σε «διασώσεις» μια **τελευταία** αρχή του χάους. Ισχυρίζεται ότι υπάρχει ένα υποκατάστατο της αγάπης. Αυτό είναι το μαγικό που θα γιατρέψει όλο σου τον πόνο · ο παράγοντας που λείπει από τη παραφροσύνη σου για να την κάνει «λογική». Αυτός είναι ο λόγος που πρέπει να επιτεθείς. Εδώ βρίσκεται αυτό που κάνει την εκδίκησή σου δικαιολογημένη. Ιδού, το μυστικό δώρο του εγώ, αποκαλυμμένο, αποσπασμένο με την βία από το σώμα του αδελφού σου, εκεί που ήταν κρυμμένο μέσα στην κακία και το μίσος γι αυτόν στον οποίο ανήκει το δώρο. Αυτός θα σε στερούσε από το μυστικό συστατικό που θα έδινε νόημα στην ζωή σου. Το υποκατάστατο της αγάπης, γεννημένο από την εχθρότητά σου προς τον αδελφό σου, πρέπει να είναι η σωτηρία. Δεν έχει κανένα υποκατάστατο, και υπάρχει μόνο ένα. Και όλες σου οι σχέσεις δεν έχουν άλλο σκοπό από το να το αρπάξουν και να το κάνουν δικό σου.

13. Η κατοχή σου ποτέ δεν θα είναι ολοκληρωτική. Και ποτέ δεν θα παύσει ο αδελφός σου την επίθεσή του εναντίον σου γι αυτό που έκλεψες. Ούτε ο Θεός θα δώσει τέλος στην εκδίκησή Του πάνω και στους δυο σας, διότι μέσα στην τρέλα Του θα πρέπει Αυτός να αποκτήσει αυτό το υποκατάστατο της αγάπης, και να σας σκοτώσει και τους δύο. Εσύ που πιστεύεις ότι περπατάς με διαύγεια με τα πόδια σου πάνω σε στέρεο έδαφος, και μέσα σε ένα κόσμο όπου μπορεί βρεθεί κάποιο νόημα, σκέψου αυτό: Αυτοί **είναι** οι νόμοι πάνω στους οποίους φαίνεται πως βασίζεται η «διαύγιά» σου. Αυτές **είναι** οι αρχές που κάνουν το έδαφος κάτω από τα πόδια σου να μοιάζει σταθερό. Και εδώ **είναι** που φάχνεις για το νόημα. Αυτοί είναι οι νόμοι που έφτιαξες για την σωτηρία σου. Αυτοί κρατούν στην θέση του το υποκατάστατο του Ουρανού που προτιμάς. Αυτός είναι ο σκοπός τους · γι αυτό φτιάχτηκαν. Δεν έχει νόημα να ρωτάς τι σημαίνουν. Αυτό είναι

προφανές. Τα μέσα της παράνοιας πρέπει να είναι παρανοϊκά. Είσαι το ίδιο σίγουρος ότι συνειδητοποιείς ότι ο στόχος είναι η τρέλα;

14. Κανένας δεν θέλει την παράνοια, ούτε κανένας προσκολλάται στην παράνοιά του αν δει ότι αυτό είναι. Αυτό που προστατεύει την παράνοια είναι η πεποίθηση ότι είναι ορθή. Είναι η λειτουργία της παράνοιας να παίρνει την θέση της αλήθειας. Πρέπει να φαίνεται σαν αλήθεια για να γίνει πιστευτή. Και αν είναι η αλήθεια, τότε πρέπει το αντίθετό της, που ήταν πριν η αλήθεια, να είναι τώρα η παράνοια. Μια τέτοια αντιστροφή, ολοκληρωτικά ανάποδα, με την παράνοια να γίνεται διαύγεια, οι ψευδαισθήσεις αλήθεια, η επίθεση καλοσύνη, το μίσος αγάπη, και ο φόνος αγαθοεργία, είναι ο στόχος που υπηρετούν οι νόμοι του χάους. Αυτά είναι τα μέσα με τα οποία φαίνεται πως αντιστρέφονται οι νόμοι του Θεού. Εδώ οι νόμοι της αμαρτίας φαίνονται πως κρατούν την αγάπη αιχμάλωτη, και αφήνουν την αμαρτία ελεύθερη.

15. Αυτοί δεν φαίνονται πως είναι οι νόμοι του χάους, διότι με την μεγάλη αντιστροφή φαίνεται πως είναι οι νόμοι της τάξης. Πώς θα μπορούσε να μην είναι έτσι; Το χάος είναι άνομο, και δεν έχει νόμους. Για να γίνει πιστευτό, οι φαινομενικοί του νόμοι πρέπει να γίνουν αντιληπτοί ως αληθινόι. Ο στόχος τους, που είναι η τρέλα, πρέπει να φανεί σαν διαύγεια. Και ο φόβος, με τα σταχτιά χείλη και τα μάτια που δεν βλέπουν, τυφλωμένος και τρομερός στην όψη, ανεβαίνει στον θρόνο της αγάπης, ο ετοιμοθάνατος κατακτητής της, το υποκατάστατό της, ο σωτήρας από την σωτηρία. Πόσο ωραίο φαίνεται ο θάνατος χάρη στους νόμους του φόβου. Ευχαρίστησε τον ήρωα που κάθεται πάνω στον θρόνο της αγάπης, που έσωσε τον Υιό του Θεού για να τον παραδώσει στον φόβο και τον θάνατο!

16. Ωστόσο, πώς γίνεται τέτοιοι νόμοι να μπορούν να είναι πιστευτοί; Υπάρχει ένα παράξενο τέχνασμα που κάνει αυτό δυνατό. Δεν είναι κάτι άγνωστο · έχουμε δει πώς φαίνεται ότι λειτουργεί πολλές φορές πριν. Στην πραγματικότητα δεν λειτουργεί, όμως στα όνειρα, όπου οι σκιές παίζουν τους πρωταγωνιστικούς ρόλους, φαίνεται πολύ ισχυρό. Κανένας νόμος του χάους δεν θα μπορούσε να γίνει πιστευτός αν δεν έδινε έμφαση στην μορφή και αγνοούσε το περιεχόμενο. Κανένας που θεωρεί ότι έστω κι ένας από αυτούς τους νόμους είναι αληθινός δεν καταλαβαίνει τι λέει. Κάποιες μορφές που παίρνει φαίνονται σαν να έχουν νόημα, και αυτό είναι όλο.

17. Πώς είναι δυνατόν κάποιες μορφές θανάτου να μην σημαίνουν θάνατο; Μπορεί η επίθεση, όποια μορφή και να λάβει, να είναι αγάπη; Ποιά μορφή καταδίκης είναι ευλογία; Ποιός κάνει τον σωτήρα του ανίσχυρο και βρίσκει την σωτηρία; Μην σε εξαπατά η μορφή της επίθεσης εναντίον του. Δεν μπορείς να επιδιώξεις να τον βλάψεις και να σωθείς. Ποιός μπορείς να βρει ασφάλεια από την επίθεση στρεφόμενος εναντίον του εαυτού του; Πώς μπορεί να έχει σημασία η μορφή που παίρνει αυτή η τρέλα; Είναι μια κρίση που νικά τον εαυτό της, καταδικάζοντας αυτό που λέει ότι θέλει να σώσει. Μην πλανάσαι όταν η τρέλα παίρνει μια μορφή που νομίζεις ότι είναι ωραία. Αυτό που έχει πρόθεση να σε καταστρέψει δεν είναι φίλος σου.

18. Θα ήθελες να ισχυριστείς, και να νομίζεις ότι είναι αλήθεια, ότι δεν πιστεύεις σε αυτούς τους παράλογους νόμους, και ότι δεν ενεργείς σύμφωνα με αυτούς. Και όταν κοιτάξεις τι λένε, δεν μπορεί να είναι πιστευτοί. Αδελφέ μου, **όντως** τους πιστεύεις. Διότι πώς αλλιώς θα μπορούσες να αντιληφθείς την μορφή που παίρνουν, ενώ έχουν τέτοιο περιεχόμενο; Μπορεί κάποια μορφή αυτών να είναι υπερασπίσιμη; Ωστόσο, τους πιστεύεις **για** την μορφή που παίρνουν, και δεν αναγνωρίζεις το περιεχόμενο. Αυτό ποτέ δε αλλάζει. Μπορείς να ζωγραφίσεις τριανταφυλλένια χείλη πάνω σε ένα σκελετό, να τον ντύσεις όμορφα, να τον χαϊδέψεις και να του κάνεις όλα τα χατίρια, και να τον ζωντανέψεις; Και μπορείς να είσαι ικανοποιημένος με μια ψευδαισθήση ότι ζεις;

19. Δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό. Εκεί όπου ο Θεός δημιούργησε ζωή, εκεί πρέπει να βρίσκεται. Σε οποιαδήποτε κατάσταση εκτός του Ουρανού η ζωή είναι μια ψευδαισθήση. Στην καλύτερη περίπτωση φαίνεται σαν ζωή · στην χειρότερη, σαν θάνατος. Όμως και οι δυο είναι κρίσεις για το τι δεν είναι ζωή, εξίσου ανεπαρκείς και χωρίς νόημα. Η ζωή εκτός του Ουρανού είναι αδύνατη, και ό,τι δεν είναι στον Ουρανό δεν είναι πουθενά. Έξω από τον Ουρανό, βρίσκεται μόνο η σύγκρουση των ψευδαισθήσεων · ανούσια, αδύνατη και πέρα από κάθε λογική, και όμως αντιληπτή ως ένα αιώνιο εμπόδιο προς τον Ουρανό. Οι ψευδαισθήσεις δεν είναι παρά μορφές. Το περιεχόμενό τους δεν είναι ποτέ αληθινό.

20. Οι νόμοι του χάους κυβερνούν όλες τις ψευδαισθήσεις. Οι μορφές τους συγκρούονται, κάνοντας να φαίνεται δυνατό ότι μπορείς να δώσεις σε κάποιες μεγαλύτερη αξία απ' ό,τι σε άλλες. Όμως, η κάθε μια τους βασίζεται σίγουρα στην πεποίθηση ότι οι νόμοι του χάους είναι νόμοι της τάξης όπως και οι άλλες. Η κάθε μια τους υποστηρίζει απόλυτα αυτούς τους νόμους,

προσφέροντας μια βέβαιη μαρτυρία ότι αυτοί οι νόμοι είναι αληθινοί. Οι φαινομενικά ηπιότερες μορφές επίθεσης δεν είναι λιγότερο βέβαιες στην μαρτυρία τους, ή τα αποτελέσματά τους. Είναι σίγουρο ότι οι ψευδαισθήσεις θα φέρνουν φόβο εξαιτίας των πεποιθήσεων που υπονοούν, και όχι εξαιτίας της μορφής τους. Και η έλλειψη πίστης στην αγάπη, όποια μορφή και να πάρει, επιμαρτυρεί ότι το χάος είναι πραγματικότητα.

21. Από την πίστη στην αμαρτία, ακολουθεί η πίστη στο χάος. Επειδή ακολουθεί φαίνεται σαν να είναι ένα λογικό συμπέρασμα · ένα έγκυρο βήμα με τακτοποιημένη σκέψη. Τα βήματα προς το χάος πραγματικά έχουν μια συστηματική ακολουθία από την αφετηρία τους. Το κάθε ένα είναι μια διαφορετική μορφή στην προοδευτική πορεία της αντιστροφής της αλήθειας, οδηγώντας ακόμα πιο βαθιά στον τρόπο και μακριά από την αλήθεια. Μην θεωρείς ότι κάποιο βήμα είναι μικρότερο από κάποιο άλλο, ούτε ότι η επιστροφή από κάποιο άλλο είναι ευκολότερη. Στο κάθε ένα βρίσκεται ολόκληρη η κάθοδος από τον Ουρανό. Κι εκεί που αρχίζει η σκέψη σου, εκεί πρέπει να τελειώνει.

22. Αδελφέ, μην κάνεις ούτε ένα βήμα στην κάθοδο προς την κόλαση. Διότι έχοντας κάνει ένα, δεν θα αναγνωρίζεις τα υπόλοιπα γι αυτό που είναι. Και αυτά **θα** ακολουθήσουν. Η επίθεση, σε οποιαδήποτε μορφή, έχει θέσει το πόδι σου πάνω στην στριφογυριστή σκάλα που απομακρύνει από τον Ουρανό. Εν τούτοις, οποιαδήποτε στιγμή είναι δυνατόν όλα αυτά να ακυρωθούν. Πώς μπορείς να ξέρεις αν διάλεξες την σκάλα που οδηγεί στον Ουρανό ή το δρόμο για την κόλαση; Πολύ εύκολα. Πώς νιώθεις; Η ειρήνη είναι στην επίγνωση σου; Είσαι σίγουρος για το ποιο δρόμο να ακολουθήσεις; Και είσαι σίγουρος ότι ο στόχος του Ουρανού είναι εφικτός; Αν όχι, τότε πορεύεσαι μόνος. Ζήτησε, λοιπόν, από τον Φίλο σου να έρθει μαζί σου, και να σου δώσει την βεβαιότητα για το πού να πας.

III. Σωτηρία Χωρίς Συμβιβασμό

1. Δεν είναι αλήθεια ότι δεν αναγνωρίζεις κάποιες από τις μορφές που μπορεί να πάρει η επίθεση; Αν είναι αλήθεια ότι η επίθεση σε οποιαδήποτε μορφή θα σε βλάψει, και πραγματικά θα το κάνει όπως και σε κάποια άλλη μορφή που όντως αναγνωρίζεις, τότε συνεπάγεται ότι δεν αναγνωρίζεις πάντα την πηγή του πόνου. Η επίθεση σε οποιαδήποτε μορφή είναι εξίσου καταστροφική. Ο σκοπός της δεν αλλάζει. Η μοναδική της πρόθεση είναι ο φόνος, και ποιά μορφή πόνου εξυπηρετεί στο να καλύπτει την βαριά ενοχή και τον ξέφρενο φόβο της τιμωρίας που πρέπει να νιώθει ο δολοφόνος; Αυτός μπορεί να αρνείται ότι είναι δολοφόνος και να δικαιολογεί τις βιαιοπραγίες του με χαμόγελα καθώς επιτίθεται. Ωστόσο, θα υποφέρει, και θα κοιτάζει την πρόθεσή του στους εφιάλτες, εκεί όπου τα χαμόγελα έχουν φύγει, κι εκεί όπου ο σκοπός αναδύεται για να συναντήσει την έντρομη επίγνωσή του και να την καταδιώξει. Διότι δεν υπάρχει κανένας που να σκέφτεται τον φόνο και να ξεφεύγει από την ενοχή που εμπεριέχει αυτή η σκέψη. Αν η πρόθεση είναι ο θάνατος, τι σημασία έχει η μορφή που παίρνει;

2. Είναι ο θάνατος σε οποιαδήποτε μορφή, όσο ωραίος και σπλαχνικός και να φαίνεται, μια ευλογία και ένα σημάδι ότι η Φωνή του Θεού μιλά μέσα από σένα στον αδελφό σου; Το περιτύλιγμα δεν φτιάχνει το δώρο που δίνεις. Ένα άδειο κουτί, όσο ωραίο και να είναι και με όση ευγένεια και να το δώσεις, θα εξακολουθεί να μην περιέχει τίποτα. Και ούτε ο παραλήπτης ούτε ο δότης πλανώνται για πολύ. Αν στερείς την συγχώρεση από τον αδελφό σου, του επιτίθεσαι. Δεν του δίνεις τίποτα, και λαμβάνεις από αυτόν μόνο αυτό που έδωσες.

3. Η σωτηρία δεν είναι κανενός είδους συμβιβασμός. Το να συμβιβάζεσαι σημαίνει ότι δέχεσαι μόνο μέρος από αυτό που θέλεις · ότι παίρνεις μόνο λίγο και παραιτείσαι από το υπόλοιπο. Η σωτηρία δεν παραιτείται από τίποτα. Είναι ολοκληρωτική για τον καθένα. Αν αφήσεις την ιδέα του συμβιβασμού να εισέλθει, τότε χάνεται η επίγνωση του σκοπού της σωτηρίας διότι δεν αναγνωρίζεται. Δεν γίνεται αποδεκτός εκεί όπου έχει γίνει αποδεκτός ο συμβιβασμός, διότι ο συμβιβασμός είναι η πεποίθηση ότι η σωτηρία είναι αδύνατη. Θα υποστήριζε ότι μπορείς να επιτίθεσαι λίγο, να αγαπάς λίγο, και να γνωρίζεις την διαφορά. Έτσι θα δίδασκε ότι λίγο από το ίδιο μπορεί ακόμα να είναι διαφορετικό, και παρόλα αυτά το ίδιο να παραμένει ανέπαφο, σαν ένα. Βγάζει νόημα αυτό; Μπορεί να γίνει κατανοητό;

4. Αυτά τα μαθήματα είναι εύκολα ακριβώς γιατί δεν κάνουν κανένα συμβιβασμό. Όμως φαίνονται δύσκολα σε εκείνους που εξακολουθούν να πιστεύουν ότι ο συμβιβασμός είναι δυνατός. Δεν

καταλαβαίνουν, ότι αν είναι έτσι, η σωτηρία είναι επίθεση. Ωστόσο, είναι βέβαιο ότι η πεποίθηση ότι η σωτηρία είναι αδύνατη δεν μπορεί να εμπεριέχει μια ήσυχη, ήρεμη διαβεβαίωση ότι έχει έρθει. Η συγχώρεση δεν μπορεί να παρακρατηθεί λιγάκι. Ούτε είναι δυνατόν να επιτίθεσαι για το ένα και να αγαπάς για το άλλο και να καταλαβαίνεις την συγχώρεση. Δεν θα ήθελες να αναγνωρίσεις την επίθεση εναντίον της ειρήνης σου σε οποιαδήποτε μορφή, αν μόνο έτσι γίνεται αδύνατον να χάσεις την θέασή της; Μπορεί να παραμείνει λαμπερή μπροστά στα μάτια σου, παντοτινά ξεκάθαρη και ποτέ αόρατη, αν δεν την υπερασπιστείς.

5. Εκείνοι που πιστεύουν ότι μπορούν να υπερασπιστούν την ειρήνη, και ότι η επίθεση είναι δικαιολογημένη όταν είναι για χάρη της, δεν μπορούν ν' αντιληφθούν ότι αυτή βρίσκεται μέσα τους. Πώς θα μπορούσαν να το ξέρουν; Θα μπορούσαν να δεχτούν την συγχώρεση δίπλα - δίπλα με την πεποίθηση ότι ο φόνος παίρνει μερικές μορφές χάρη στις οποίες σώζεται η ειρήνη τους; Θα ήταν πρόθυμοι να δεχτούν το γεγονός ότι ο βάρβαρος σκοπός του κατευθύνεται εναντίον του εαυτού τους; Κανένας δεν ενώνεται με τους εχθρούς του, ούτε γίνεται να μοιραστεί τον σκοπό του μαζί τους. Και κανένας δεν συμβιβάζεται με έναν εχθρό που εξακολουθεί να τον μισεί, γι αυτό που του στέρησε.

6. Μην συγχέεις την ανακωχή με την ειρήνη, ούτε τον συμβιβασμό με την διαφυγή από την σύγκρουση. Το να απελευθερωθείς από την σύγκρουση σημαίνει ότι αυτή τελείωσε. Η πόρτα είναι ανοιχτή· έχεις φύγει από το πεδίο μάχης. Δεν έχεις χρονοτριβήσει εκεί με την δειλή ελπίδα ότι αυτή δεν θα επιστρέψει διότι τα όπλα σίγησαν για μια στιγμή, και ο φόβος που στοιχειώνει τον τόπο του θανάτου δεν είναι τόσο φανερός. Δεν υπάρχει **καμιά** ασφάλεια σε ένα πεδίο μάχης. Μπορείς να το κοιτάξεις με ασφάλεια από ψηλά και να μείνεις ανέπαφος. Αλλά από μέσα δεν μπορείς να βρεις καμιά ασφάλεια. Ούτε ένα δέντρο που θα απομείνει όρθιο δεν θα σου προσφέρει καταφύγιο. Καμιά ψευδαίσθηση προστασίας δεν στέκει ενάντια στην πίστη στον θάνατο. Εδώ βρίσκεται το σώμα, διχασμένο ανάμεσα στην φυσική επιθυμία να επικοινωνήσεις και στην αφύσικη πρόθεση να δολοφονήσεις και να πεθάνεις. Νομίζεις ότι η μορφή που παίρνει ο φόνος μπορεί να προσφέρει ασφάλεια; Μπορεί η ενοχή να απουσιάζει από ένα πεδίο μάχης;

IV. Πάνω Από Το Πεδίο Της Μάχης

1. Μην παραμένεις στην σύγκρουση, διότι **δεν υπάρχει** πόλεμος δίχως επίθεση. Ο φόβος για τον Θεό είναι φόβος για την ζωή, και όχι για τον θάνατο. Ωστόσο, Αυτός παραμένει ο μόνος τόπος ασφάλειας. Μέσα σε Αυτόν δεν είναι καμιά σύγκρουση, και καμιά σύγκρουση σε καμιά μορφή δεν καταδιώκει τον Ουρανό. Ο Ουρανός είναι απόλυτα αληθινός. Καμιά διαφορά δεν εισέρχεται, και αυτό που είναι ολόκληρο το ίδιο δεν μπορεί να συγκρούεται. Δεν σου ζητείται να αγωνιστείς ενάντια στην επιθυμία σου να δολοφονείς. Αλλά σου ζητείται να συνειδητοποιήσεις ότι η μορφή που παίρνει καλύπτει την ίδια πρόθεση. Και αυτό είναι που φοβάσαι, όχι την μορφή. Ό,τι δεν είναι αγάπη είναι φόνος. Ό,τι δεν είναι από αγάπη πρέπει να είναι επίθεση. Κάθε ψευδαίσθηση είναι μια επίθεση στην αλήθεια, και η κάθε μία βιαιοπραγεί εναντίον της ιδέας της αγάπης διότι φαίνεται πως είναι εξίσου αληθινή.

2. Τι μπορεί να είναι ίσο με την αλήθεια, αν και διαφορετικό; Ο φόνος και η αγάπη είναι ασύμβατα μεταξύ τους. Ωστόσο, αν είναι και τα δύο αληθινά, τότε πρέπει να είναι τα ίδια, και απaráλλαχτα μεταξύ τους. Το ίδιο θα συμβαίνει και σε εκείνους που βλέπουν τον Υιό του Θεού σαν σώμα. Διότι δεν είναι το σώμα που είναι σαν τον Δημιουργό του Υιού. Και ό,τι είναι χωρίς ζωή δεν μπορεί να είναι ο Υιός της Ζωής. Πώς μπορεί ένα σώμα να επεκταθεί για να κρατήσει το σύμπαν; Μπορεί να δημιουργεί, και να είναι αυτό που δημιουργεί; Και μπορεί να προσφέρει στις δημιουργίες του όλα όσα είναι αυτό και ποτέ να μην υποστεί απώλεια;

3. Ο Θεός δεν μοιράζεται την λειτουργία Του με ένα σώμα. Αυτός έδωσε την λειτουργία της δημιουργίας στον Υιό Του διότι είναι δική Του. Δεν είναι αμαρτωλό να πιστεύεις ότι η λειτουργία του Υιού του Θεού είναι ο φόνος, **είναι**, όμως, παραφροσύνη. Αυτό που είναι το ίδιο δεν μπορεί να έχει διαφορετική λειτουργία. Η δημιουργία είναι το μέσον της επέκτασης του Θεού, και ό,τι είναι δικό Του πρέπει να είναι και του Υιού Του. Ή και ο Πατέρας και ο Υιός είναι και οι δύο δολοφόνοι, ή κανένας. Η ζωή δεν φτιάχνει θάνατο, εφόσον δημιουργεί καθ' ομοίωσή της.

4. Το όμορφο φως της σχέσης σου είναι σαν την Αγάπη του Θεού. Δεν μπορεί ακόμα να αναλάβει την ιερή λειτουργία που έδωσε ο Θεός στον Υιό Του, διότι η συγχώρεσή σου προς τον

αδελφό σου δεν είναι ολοκληρωμένη ακόμα, άρα δεν μπορεί να επεκταθεί σε όλη την δημιουργία. Κάθε μορφή φόνου και επίθεσης που ακόμα σε ελκύει και που δεν την αναγνωρίζεις γι αυτό που είναι, περιορίζει την θεραπεία και τα θαύματα που έχεις την δύναμη να επεκτείνεις σε όλους.

Ωστόσο, το Άγιο Πνεύμα ξέρει τον τρόπο να αυξάνει τα μικρά σου δώρα και να τα κάνει ισχυρά. Επίσης καταλαβαίνει πως η σχέση σου ανυψώνεται από το πεδίο της μάχης, και δεν είναι πια εκεί. Αυτός είναι ο δικός σου ρόλος · να συνειδητοποιήσεις ότι ο φόνος, σε οποιαδήποτε μορφή, δεν είναι η θέλησή σου. Η θέα του πεδίου της μάχης από ψηλά είναι τώρα ο σκοπός σου.

5. Ανυψώσου, και από ένα ψηλότερο μέρος κοίταξε κάτω προς αυτό. Από εκεί η οπτική σου θα είναι εντελώς διαφορετική. Εδώ, αναμεσός σ' αυτό, πραγματικά σου φαίνεται πραγματικό. Εδώ έχεις διαλέξει να είσαι μέρος από αυτό. Εδώ επιλογή σου είναι ο φόνος. Ωστόσο, από πάνω, η επιλογή είναι τα θαύματα αντί για τον φόνο. Και η προοπτική που προέρχεται από αυτή την επιλογή σου δείχνει ότι η μάχη δεν είναι αληθινή, και ότι εύκολα μπορείς να διαφύγεις. Τα σώματα μπορεί να μάχονται, αλλά η σύγκρουση των μορφών δεν έχει νόημα. Και τελειώνει όταν συνειδητοποιήσεις ότι ποτέ δεν άρχισε. Πώς μπορεί μια μάχη να γίνει αντιληπτή ως τίποτα όταν εμπλέκεσαι ο ίδιος σε αυτή; Πώς μπορεί η αλήθεια των θαυμάτων να αναγνωριστεί αν η επιλογή σου είναι ο φόνος;

6. Όταν αναδύεται ο πειρασμός για επίθεση για να κάνει το νου σκοτεινό και φονικό, θυμήσου ότι **μπορείς** να δεις την μάχη από ψηλά. Ακόμα και σε μορφές που δεν αναγνωρίζεις, τα σημάδια τα ξέρεις. Νιώθεις την σουβλιά του πόνου, ένα τσίμπημα ενοχής, και πάνω από όλα, απώλεια ειρήνης. Αυτό το γνωρίζεις καλά. Όταν συμβαίνουν, μην αφήνεις την θέση σου εκεί ψηλά, παρά γρήγορα διάλεξε ένα θαύμα αντί για τον φόνο. Και ο Θεός ο Ίδιος και όλα τα φώτα του Ουρανού ευγενικά θα σκύψουν σε σένα, και θα σε σηκώσουν. Διότι έχεις επιλέξει να παραμείνεις εκεί όπου Αυτός θέλει να είσαι, και καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να επιτεθεί στην ειρήνη του Θεού μαζί με τον Υιό Του.

7. Μην βλέπεις κανέναν από το πεδίο μάχης, διότι από εκεί τον κοιτάξεις από το πουθενά. Δεν έχεις κανένα σημείο αναφοράς από όπου να κοιτάξεις, και να μπορεί να δοθεί νόημα σε ό,τι βλέπεις. Διότι μόνο τα σώματα θα μπορούσαν να επιτεθούν και να δολοφονήσουν, και αν αυτός είναι ο σκοπός σου, τότε κι εσύ πρέπει να είσαι ένα με αυτά. Μόνο ένας σκοπός ενοποιεί, κι εκείνοι που μοιράζονται ένα σκοπό, ο νους τους είναι σαν ένα. Το σώμα δεν έχει κανένα σκοπό από μόνο του, και πρέπει να είναι απομονωμένο. Από κάτω, δεν μπορεί να υπερβληθεί. Από ψηλά, τα όρια που επιβάλλει πάνω σε εκείνους που βρίσκονται ακόμα στην μάχη φεύγουν, και δεν είναι αντιληπτά. Το σώμα στέκεται ανάμεσα στον Πατέρα και τον Ουρανό που δημιούργησε για τον Υιό Του **διότι** δεν έχει κανένα σκοπό.

8. Σκέψου τι δίδεται σε εκείνους που μοιράζονται τον σκοπό του Πατέρα τους, και που γνωρίζουν ότι είναι δικός τους. Δεν τους λείπει τίποτα. Η θλίψη σε οποιαδήποτε μορφή είναι αδιανόητη. Μόνο το φως που αγαπούν είναι στην επίγνωση, και μόνο η αγάπη λάμπει πάνω τους παντοτινά. Είναι το παρελθόν τους, το παρόν τους και το μέλλον τους · πάντα το ίδιο, αιώνια πλήρες και ολοκληρωτικά μοιρασμένο. Γνωρίζουν ότι η ευτυχία τους είναι αδύνατον να υποστεί αλλαγές κανενός είδους. Ίσως νομίζεις ότι το πεδίο της μάχης μπορεί να προσφέρει κάτι που μπορείς να κερδίσεις. Μπορεί να είναι κάτι που σου προσφέρει τέλεια ηρεμία, και μια αίσθηση αγάπης τόσο βαθιά και σιωπηλή ώστε κανένα άγγιγμα αμφιβολίας να μην μπορεί ποτέ να διαταράξει την βεβαιότητά σου; Και αυτό θα κρατήσει για πάντα;

9. Αυτοί με την δύναμη του Θεού στην επίγνωσή τους ποτέ δεν θα μπορούσαν να σκεφτούν την μάχη. Τι άλλο θα μπορούσαν να κερδίσουν εκτός από την απώλεια της τελειότητάς τους; Διότι τα πάντα υπέρ των οποίων πολεμάς στο πεδίο της μάχης είναι του σώματος · κάτι που φαίνεται ότι προσφέρει ή ότι θα αποκτήσει. Όποιος γνωρίζει ότι έχει τα πάντα δεν θα μπορούσε να αναζητήσει τον περιορισμό, ούτε να δώσει αξία στις προσφορές του σώματος. Η ανουσιότητα της κατάκτησης είναι απόλυτα προφανής από την ήσυχη σφαίρα πάνω από το πεδίο της μάχης. Τι μπορεί να συγκρουστεί με αυτό που είναι τα πάντα; Και τι υπάρχει που προσφέρει λιγότερα, ωστόσο είναι πιο επιθυμητό; Ποιος είναι αυτός που ενώ έχει την Αγάπη του Θεού να τον στηρίζει θα μπορούσε να θεωρεί ότι είναι δύσκολο να διαλέξει ανάμεσα στα θαύματα και τον φόνο;